

angelček
 1926-27
 vtruhom

Vsebina.

Jan. Pucelj: Sveti Frančišek izpreobrne volka	81
Francka Zupančič: Moj koledarček	84
Gustav Strniša: Zimska	87
J. E. Bogomil: Dve luči	88
Anton Žužek: Šime Brodarjev	90
Anton Žužek: Svečan	91
Črniški: Dragi Marijini otroci!	92
Uganke	94
4 zagonetke	95—96
4 rešitve	96

Dobe se še vse številke „Vrtca“ in „Angelčka“ letnika 1926—1927.

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1926/27 Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtca in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Ček. račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Zagonetke v 5. številki so prav rešili :

Jan. Rakušček, Kogoj Oskar in Lisjak Vladimir, dijaki v Gorici, Angela in Ivanka Jelenc in Ivanka Eržen v Bukovšici, Ložar Julka v Lichtenthurnu — Ljubljana, Ivanka Dobrovoljc na na Verdu — Vrhnika, Dobovšek Jos. v Ljubljani, Kace Lizika pri Vel. Nedelji; Pograjc Franc, Slavka, Milka, Marica, Valerija in Vladko v Celju, Kristina Habjan v Dražgošah, Minka Znidar v Kamenju pri Boh. B., Mirica Klemenc na Vrhniki, Milica Kocmut v Št. Jurju pri Šč., Angela Hafner na Jesenicah, Angela Markun v Bašlju p. Preddvor; Karel in Berta Zadravec, Vladko in Tine Stojan, Arzenžek Pavla, Novak Josip, Zohar Fr., Ferdo Kosar, vsi v Teharjih; Korošec Maks v Celju, Anton Skubic v Št. Vidu n. Lj., Tilika Kumer pri Vel. Nedelji; Vera Jug in Pepca Lampret, urš. samostan v Ljubljani, Baier Bogomir v Ribnici; Frida Skubic, Ponikve pri Trebnjem; Ferčej Ignac, Koblar Stanko, Kumer Ludvik, Pogačnik Anton, Iskra Emerik, Grošelj Tonček, Košir Jožef in Ciril, Kikelj Jaroš, Smolej Mirka, Bizjak Lovra, Gasser Mirka, Masterl Ludvik, Purkart Alojzij, Žvan Benjamin, Čop Poldek, vsi učenci II. b. razr. na Jesenicah; Alojzij Baloh na Bledu; Marija, Lotta Hawlina, Daša, Urček in Bredica Polak v Trziču; Feliks, Andrej in Maks Sterle, Staj pri Igu; Anton Petrovec v Ljubljani, Marjan in Franci Pliberšek v Rožni dolini pri Lj., Bobič Ignac v Novem mestu, Ivo Arhar v Št. Vidu nad Ljubljano.

Zreb je prisodil nagrado Angeli Hafner na Jesenicah

Uprava Vrta (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1924 (Din 10), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1922 (Din 4), 1924 (Din 5), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1923, 1924, 1925, 1926 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913 do 1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912 do 1916.

LETO 1926-27

FEBRUAR

Jan. Pucelj:

Sveti Frančišek izpreobrne volka.

U času, ko se je mudil sveti Frančišek v mestu Gubbio, se je prikazoval v tisti okolici silno velik volk, grozen in divji, da ni ujedal samo živali, ampak tudi ljudi, tako da so bili ondotni meščani v velikem strahu, ker se je pogostokrat približal mestu. In vsi so hodili oboroženi, kadar so šli iz mesta, kakor bi šli v bitko. Pa vkljub temu se ga niso mogli ubraniti, če ga je kdo srečal posamič. Zato so se ljudje tega kraja zasmilili svetemu Frančišku. Napotil se je torej svetnik vun k tistemu volku, čeprav so mu meščani odsvetovali.

Ker so se drugi bali iti z njim, se je sveti Frančišek sam napotil proti kraju, kjer je bil volk. Pa glejte — to je videlo mnogo meščanov, ki so od daleč opazovali ta čudež — oni volk je planil nasproti svetemu Frančišku z odprtim žrelom. Ko mu je pa prišel blizu, je sveti Frančišek naredil nad njim znamenje svetega križa in ga poklical k sebi ter mu rekel tako: »Pridi semkaj, ti brat volk! Zapovem ti v imenu Kristusovem, da ne storiš hudega ne meni ne komu drugemu!« — Čudno, čudno! Takoj, ko je bil sveti Frančišek naredil križ, je strašni volk zaprl žrelo in je obstal. In ko je sveti Frančišek izgovoril svojo zapoved, je prišel volk

bliže, krotak kakor jagnje, in se je vlegel svetemu Frančišku k nogam.

Potem pa mu je sveti Frančišek tako govoril: »Ti brat volk, ti delaš baje mnogo škode v teh krajih in si kriv že velikih zločinov, ker si pokončaval in moril stvari božje brez božjega dovoljenja. In nisi moril in trgal samo živali, ampak si se drznil moriti celo ljudi, ki so ustvarjeni po božji podobi. Zato zaslužiš vislice kakor ropar in najhujši ubijavec! Vse ljudstvo vpije in godrnja zoper tebe, in ves ta kraj te sovraži. Pa, brat volk, jaz hočem skleniti mir med teboj in med njimi, tako da jim ne boš storil nič več žalega, oni pa da ti odpustijo vse storjene krivice in te ne bodo več zalezovali ne sami ne s psi.« Po teh besedah je začel kazati volk z gibanjem telesa, repa in oči in s kimanjem glave, da sprejme, kar je govoril sveti Frančišek, in da se hoče tega držati.

Tedaj mu je spet rekel sveti Frančišek: »Brat volk, ker si zadovoljen, da skleneš in spolnuješ to mirovno pogodbo, ti obljubim, da bom jaz poskrbel, da ti bodo ljudje tega okraja dajali hrano, tako da ne boš več trpel lakote, zakaj jaz dobro vem, da si zaradi lakote delal vse to hudo. Ker sem ti pa jaz dosegel to dobroto, želim, brat volk, da mi tudi ti obljubiš, da ne boš škodoval ne človeku ne živali. Ali mi obljubiš to?« In volk je prikičal z glavo in dal jasno znamenje, da to obeta.

In sveti Frančišek je rekel: »Brat volk, želim, da mi daš na to obljubo svojo besedo, da se na to lahko zagotovo zanesem.« In sveti Frančišek je stegnil roko, da sprejme njegovo besedo, in volk je vzdignil svojo šapo kvišku in jo je zaupno položil svetemu Frančišku v roko in mu je dal tako znamenje za dano besedo, kakor je pač mogel in znal.

Tedaj je rekel sveti Frančišek: »Brat volk, jaz ti zapovem v imenu Jezusa Kristusa, da greš zdaj brez vsakega strahu z menoj, da gremo in potrdimo ta mir

v imenu božjem.« In volk je šel pokorno za Frančiškom kakor krotko jagnje. Ko so pa meščani to videli, so se močno začudili. In brž se je razvedela ta novica po vsem mestu, in vse ljudstvo, moški in ženske, veliki in majhni, mladi in stari so se zbrali na trgu, da vidijo volka s svetim Frančiškom.

In sveti Frančišek je rekel: »Poslušajte, bratje moji! Brat volk, ki stoji tu pred vami, mi je obljubil in mi dal besedo, da sklene mir z vami in da vam ne bo v nobeni reči več škodoval; vi pa mu obljubite, da mu boste dali sleherni dan, česar potrebuje. Jaz pa bom porok zanj, da bo zvesto držal mirovno pogodbo.« Nato je vse ljudstvo soglasno obljubilo, da ga bo redilo. In sveti Frančišek je vpričo vseh rekel volku: »In ti, brat volk, ali obljubiš tem tukaj, da boš držal mirovno pogodbo, da ne boš storil nič žalega ne ljudem ne živalim ne kaki drugi stvari?«

In volk je pokleknil in sklonil glavo in je s prijaznim gibanjem telesa in repa in ušes pokazal, kolikor mu je bilo mogoče, da hoče izpolniti vsak pogoj. Reče tedaj sveti Frančišek: »Brat volk, hočem, da mi daš tudi vpričo vsega ljudstva svojo besedo na svojo obljubo, kakor si jo dal zunaj vrat, in da ne boš varal v svoji obljubi in mojem poročstvu, ki sem ga jaz prevzel zate.« Nato je volk dvignil kvišku šapo in jo položil v roko svetemu Frančišku.

Potem je živel ta volk še dve leti v Gubbio in je hodil kot domač po hišah od vrat do vrat in ni storil nikomur nič žalega. Pa tudi njemu nihče, ampak ljudje so ga prijazno hranili. Ko je tako hodil po okraju, po hišah, tudi noben pes ni zalajal za njim. Nazadnje je po dveh letih brat volk končal od starosti, in meščani so bili zaradi tega žalostni. Ko so namreč videli volka hoditi tako krotko po mestu, so se še bolj spominjali čednosti in svetosti svetega Frančiška.

(Iz knjige: I fioretti di san Francesco XXII.)

Moj koledarček.

I mam čeden stenski koledarček, ki sem si ga naredila sama. Nanj sem naslikala sličico, tako da se nasmeheš, ako jo vidiš, ker je res tako živobarvna, pisana in vesela.

Med šaro sem našla konček traku. Vse barve ima: zeleno, rumeno, rdečo, plavo — prav kot košček poletnega travnika. Tega sem spela zgoraj na koledarčku v pentljo. In zdaj pravzaprav niti ne vem, kaj je dražestneje: sličica ali pentlja.

Koledarček me je stal le 50 stotink. Bloka si namreč nisem mogla narediti sama. Kupila sem ga natančno 14 dni po novem letu. Tedaj so namreč bloki cenejši.

Štirinajst dni sem bila brez koledarja. Zato pa sem potem lahko odtrgala kar 14 lističev hkrati.

Moj koledarček bi mogel biti pravzaprav v sobi kakega učenjaka, kjer leži prahu za prst na debelo po starih, obledelih obeskih. Tu šele bi prišel prav v veljavo. Toda strah bi ga bilo tamkaj prav gotovo ves dan, in dolgčas bi mu bilo. Pa vsakokrat, ko bi stari učenjak iztegnil suhi prst, da nenežno utrga bloku list, bi postal koledarček za spoznanje bledejši. O ne, moj veselopisani koledarček vendarle ne pristojta v temno, mračno učenjakovo sobo! Sploh pa, kdo ve, če bi ga le-ta pustil tjakaj?

Moj koledarček je že posebne vrste. Vsaka poteza čopiča, vsaka črtica ima svojo povest — ker sem v vsako potezo in črtico čopiča vdela sen. Zato je tudi moj koledarček tako bajno pisan.

In pri vsem tem je še tako moder in umen. Tega mu na vnanjost prav nihče ne prisodi. Na vsakem listku ima izrek globoke modrosti. Enkrat o sreči, drugič o ljubavi in o rožah, ki ranijo, pa spet o resnobi življenja, pa o delu, o smrti, in včasih grenko-bridke nauke.

Res čuditi se je modrosti mojega koledarčka. Ve, kdaj je dovoljeno zazvoniti velikonočnim zvonovom; ve, kdaj razcvete jesen na grobeh krizanteme, in ve, kdaj naj vzcve to na vrbovju mačice, kdaj naj odlete lastovke, in ve celo, kdaj goduje Francek, mali Francek.

Nedavno pa se mi je koledarček srčno nasmehnil. In ker sem ga pogledala začudeno, mi je rekel: »Ti, danes je pa tvoj god.«

»Da, pač!« sem se domislila, »a sedaj ni več, kot je bilo nekdanj; nič več — vse drugače je!«

Tedaj me je prav resno pogledal. A takoj se je vnovič nasmehnil: »Kmalu bo prišla pomlad. In tedaj bo spet tako lepo, lepo na tem božjem svetu — vse polno petja in radosti.«

Nekoč se je uglobila v koledarčkove očke mehka, sanjavogloboka dušica, in skrivnostno je zašepetal: »Ko bo sneg odel poljane, tedaj bo prišlo božje Detece z zvezdnatih višin na zemljo, na to ubogo, ubogo zemljo« . . .

Vsako jutro odtrgam listič od ljubega koledarčka. Tedaj si da sunek, obstoji pozorno: »Javljam pokorno — danes je 1. april« — ali kakršen in kateri dan že je. Tako je šest dni. Sedmi dan pa ne pride več navaden, črn listič na pozorišče, ampak svetel, rdeč. Tedaj vem: danes je nedelja, danes mi je treba nedeljskega oblačila. Takrat obiščem Gospoda. Ta pa ni prav nič kot gospôda, pred katero imam nemir, je-li smo došli prav in dobro ali ne. Gospod Bog se vedno zveseli našega obiska. Kako dober, solnčen je njegov pogled! En pogled samo — in prah vsakdanjosti izgine z naše duše, in v srcu nastane svetlo, zlato nedeljsko jutro . . .

Včasih pogledam vprašujoče na svoj koledarček, skoroda nekam trepetaje. Tedaj mislim, moram misliti: »Vsak list je dan, en dan mojega življenja. Tako odpadajo drug za drugim. Pa bodisi, da mi je prinesel veselje

ali žalost, ne ostane, ampak mine, izgine. In do konca dalje, dokler blok ne bo prazen. Tedaj mora moj koledarček umreti, ker ne presega starosti enega leta.«

Na Silvestrovo, v tihi noči, ko bodo plesale nad strehami snežinke v vetrovnem vrtincu in bo plapolal ogenj v pečici moje izbe, bom pogledala še enkrat, poslednjič na svoj koledarček — v slovo — in ga bom položila, položila sama na žerjavico. Visoko bo vzplamtel — moj koledarček mrtev! Toda iz pepela se bodo dvignile pestre, bajne sanje in švigale neslišno ob tihih stenah semtertja.

Mnogo ljudi gre na Silvestrovo k vedeževalkam, ali pa uliva svinec. Jaz obhajam pa drugače slovo in konec leta: Sedim v poltemi in prisluškujem, kaj mi še šepeče moj mrtvi koledarček. In tedaj opazim, da še niso šli vsi lističi v pozabnost. Nekaj, malenkost, se mi jih je zarisalo v srce. Skoro bi jih ne poznala več. In to niso oni navadni črni lističi in tudi ne oni rdeči, praznični. Zlati pa so, zlati . . . zlati!

Štirinajst dni po novem letu mi bo visel že drug koledarček na steni. Tako gre dalje — eno leto, deset, mogoče jih bo celo petdeset. Kdo pa ve? . . . In nekega jutra me bo moj koledarček čakal zaman. Naslednjega dne tudi, in si niti mislil ne bo, zakaj me ni več k njemu . . .

Zimska.

*Ej, ti biserni metulji,
ki po polju letajo,
zimo spet obetajo.
To sneženi so kosmiči,
ki povsod posedajo!*

*Ej, poredni ti vetrovi,
ki po vejah svirajo,
divje muzicirajo
zimsko pesem, mraz studen
v naše selo nosijo!*

*Ej, ti vrabci, ti berački,
nikdar niso pevali,
srčec nam ogrevali;
krali so, posedali,
nas poredno gledali;
a pri nas ostali so
in nam pokazali so,
da jim mil je rodni kraj.*

*Že zato jim dajmo kaj —
čivkajoči prosijo.
In ta lepi zimzelen!
Gozd je prazen osamljen,
zimzelen pa zeleni,
nič mu mar ni mrzlih dni.
Naj še v srcih zeleni
upanje v pomladne dni.*

Dve luči.

5. Volitev stanu.

Vsak človek je dolžan, da služi Bogu. Služi mu pa najlažje v tistem stanu in poklicu, kamor ga kliče Bog. Do tega stanu čuti človek neko notranje nagnjenje in veselje. Nismo vsi za svet in tudi ne vsi za samostan. Tudi ne moremo biti vsi misijonarji, ne vsi kmetje, ne vsi trgovci... Vsi pa smo poklicani na to, da se po izvršeni življenski nalogi zberemo v hiši pri Očetu, na svojem pravem domu, kjer bo vsak prejel svoje plačilo.

Oba sveta mladeniča, Stanislav in Alojzij, sta zgodaj čutila v sebi nagnjenje do redovniškega življenja.

V hudi bolezni, v kateri je bil čudežno ozdravljen, je dobil Stanislav v prikazni od same Matere božje naročilo: »Vstopi v družbo Jezusovo!«

Stanislav je premišljal pomen tega klica in je sklenil, da vstopi res v ta red. Toda težave so mu stale nasproti od vseh strani.

Na Dunaju ga niso hoteli sprejeti; bali so se njegovega očeta, njegove nejevolje in jeze. Lahko bi bila nastala velika nevarnost za ves jezuitski red.

Stanislav pa je molil in čakal. Svojo željo po redovniški halji pa je tudi ponavljal vedno in vedno svojim predstojnikom in Bogu.

Po hudih borbah, ki jih je imel s svojimi sorodniki, sklene po nasvetu patra Franca Antonija, da potrka na jezuitska vrata v Nemčiji. Tam je bil takrat redovni predstojnik (letos za svetnika proglašeni) pater Peter Kanizij. Kot skromen romar preoblečen je zapustil Stanislav Dunaj in se napotil v Avgsburg na Nemško. Samo delu božje previdnosti se mora pripisovati, da je ušel Stanislav na tem potu zasledovanju svojega brata Pavla.

Vendar pa ga v Nemčiji tudi sveti Peter Kanizij ni hotel sprejeti. Nasvetoval mu je, naj gre v Rim. Torej spet nove težave, nove nadloge in novi križi! A močnejša kot vse je bila Stanislavova stanovitnost. Napotil se je res na dolgo pot in je dosegel v Rimu to, kar je želel: sveti Frančišek Borgia ga je sprejel v jezuitski red.

Prav isto hrepenenje je imel pozneje mladenič iz Kastiljone, sveti Alojzij.

Tudi on je moral bojevati z domačimi, zlasti z očetom, hude boje, preden je dobil dovoljenje za samostan.

Oče Ferdinand je gotovo ljubil svojega Alojzija. Hotel mu je dobro, namenil ga je za svojega naslednika, zato je tudi vse poskusil, da bi odvrnil sina od samostana. Pošiljal ga je po raznih knežjih dvorih, da bi premotilo razkošno knežje življenje blagega mladeniča; poskušal je pri Alojzijeve prijateljih in znancih, da bi ga oni s svojo zgovornostjo pripravili do tega, da spremeni svoj sklep; oče sam je poskušal z vso svojo veljavo in z vsem svojim vplivom, da pridobi sina za svoje namere.

Že je mislil Alojzij, da je zmagal on, pa je oče izrekel trde besede: Dokler ne boš star 25 let, ti ne dam dovoljenja. Če pa odideš v samostan, idi — toda za svojega sina te več ne bom spoznal.«

To so bile hude besede!

Alojzij je bil pripravljen, da čaka še dolgih osem let. Čakal je res, molil in ostal zvest svojemu sklepu. Morda se oče s časom le omehča? In se je res omehčal. Bilo je sredi avgusta leta 1585. Alojzij je zapustil očetov dom v spremstvu svojega brata Rudolfa in se napotil za ciljem svojega hrepenenja, v blaženi Rim.

Čudno, prečudno je res Bog vodil oba mladeniča! Hotel je pač svetu pokazati, kar pravi po preroku: »Vaša pota niso moja pota, in vaše misli niso moje misli.« Svet je pričakoval, da bosta oba knežja mladeniča hodila dru-

gačno pot skozi življenje. A kdo ve, če bi jima od sveta določena pot ne bila v pogubljenje? Bog pa ju je klical v življenje; med one trume, ki hodijo za božjim Jagne-
tom, kamor gre.

Anton Zužek:

Šime Brodarjev.

Šime Brodarjev je moj prijatelj. Res ne vem, kdaj sva se spoznala. Mislim, da sva si znanca, odkar je na svetu.

Kadar pridem mimo Brodarjevih, vidim Šimna. Vedno se s čim ukvarja. Nikoli ne zija tjavendan okoli hiše. Kaže, da bo enkrat prava korenina.

Na zimo, ko se je izgubilo zadnje listje z drevja, je zbil iz deščic malo hišico za ptičke. Oče mu je malo pomagal z nasvetom, starejši brat s kladivom in svedrom, pa je šlo.

Postavili smo hišico v kot sadovnjaka.

»Zdaj bodo pa lahko vedrili ščinkovci in taščice, kadar bo medlo,« smo ga pohvalili.

Veselje mu je sijalo z zdravih lic: »Mamo bom prosil za malo prosa in ječmena, pa jim bom nosil na deščico, kadar bo zmrzovalo.«

Ko je ležal zunaj močan sneg, so se oglasili na potu v mesto Brodarjeva mati pri nas: naj kaj pridem, Šime dolgčas prodaja in je vprašal po meni. Nogo si je spahnil, kali, pri tistem sankanju neumnem.

Seveda sem šel. Šime je ležal ob peči in je imel nogo vso povito.

»Saj smo mu naprej pravili, naj se ne hodi dričat gor v strmino pri smrekah; a kaj pomaga, ko je pa ves nor na tiste sanke. Tako ga je zaneslo na ovinku, da je treščil ob kamen. Še Bog, da se ni ubil!«

»To je res nerodna reč! Šime, revež si. Pa menda noga vendar ni zlomljena?«

»O, so jo že videli stric Kobalov, in do jutri moramo počakati. Jutri pridejo, da jo uravnajo,« se je oglasil Šime.

Stric Kobalov uravnava v naših krajih spahnjene, podvite ude. Malo bistro pogleda očanec, zgrabi bolno pest ali gleženj, in ti rečeš samo: »Av!« pa je dobro!

»No, tak zdaj boš pa spet kmalu skakal!«

Ko sem odhajal, mi je rekel Šime potihoma: »Ata so sanke vrgli v peč, jaz bom pa precej naredil druge!«

Tak je naš Šime zimski čas.

Anton Žužek:

Svečan.

*Tiho gre čez hladne njive
dih gorak iz drugih krajev,
pesem spè cvetočih gajev
skozi jablan veje krive.*

*Nâd zelenih, solnčnih sanj
zlate lestve pno z neba se,
v tihem čakanju smehljá se
mati zemlja v lepi dan.*

Crniški:

Dragi Marijini otroci!

Upam, da ste se prejšnji mesec sprijaznili s pobožnimi vzdihljaji. Tako ste vsak dan po večkrat izpričali Bogu svojo ljubezen. To dobro navado le ohranite! Prizadevajte si, da bodo vaši vzdihljaji vedno bolj pogosti. Tako boste prišli do tega, da se boste povsod zavedali božje pričujočnosti in boste v neprestanem občevanju z Bogom. To dvoje je namreč nekaj preimennitnega za vaše duhovno življenje.

Čednost krščanske ljubezni se izraža na več načinov. Kadar se veselimo nad božjo popolnostjo; kadar smo žalostni, da se dobri Bog žali z grehi; kadar želimo, da bi se božja volja povsod zgodila; kadar hočemo, da naj bo posvečeno božje ime; kadar nočemo Boga žaliti z grehi; ko ga hočemo razveseliti s čednostnim življenjem — tedaj vedno obujamo čednost krščanske ljubezni.

Ta mesec želim obrniti vašo pozornost, ljubi otroci, na dobro delo, ki bo v vas močno vnelo vero in ljubezen. Navdušil bi vas rad za misijonsko misel.

Če imamo Boga v resnici nad vse radi, bomo pač tudi želeli, da bi ga vsi ljudje spoznali, častili in ljubili. Pa koliko milijonov je še paganov, ki popolnoma nič ne vedo o pravem Bogu! Ne poznajo presladkega imena Jezus; ne vedo nič o predobri naši materi Mariji, niti o angelih-varihih. In vendar — ko bi spoznali našo sveto vero, koliko časti bi dali Bogu, kako bi ga ljubili!

Dolžnost nas kristjanov je, da pomagamo tem ubožcem do prave vere in v sveta nebesa. To storimo lahko na razne načine. Prepričan sem, da bo marsikateri izmed mojih mladih prijateljev, ko doraste, postal misijonar. Sam pojde med

pagane in jih bo učil krščansko vero. Veliko bo moral pretrpeti, a vse bo storil za Jezusa. Zato bo tudi preobilo njegovo plačilo v nebesih. Dragi moj, ki zdaj to čitaš, ali se ti ne zdi, da te Jezus vabi v ta imenitni poklic? Pripravljaj se nanj z molitvijo in s samozatajevanjem! Tudi katera izmed mladih čitateljic »Angelčka« bo morda zapustila domovino in šla kot misijonska sestra med pagane. Bog jo blagoslovaj na vseh njenih potih, in Marija, naša dobra mati!

Pa mi drugi, ki ostanemo doma, ali naj držimo roke križem? To bi se ne spodobilo, ko drugi žrtvujejo vse, še celó svoje življenje. Tudi mi moramo in hočemo pomagati. Molili bomo za spreobrnjenje paganov in z darovi pomagali misijonarjem, da bodo lahko zidali cerkve in šole ter odkupovali sužnje.

Sveti oče papež močno želé, da bi se vsi otroci vpisali v otroško misijonsko družbo »Dejanja svetega Detinstva«. Upam, da vam je povečini že znana ta bratovščina, in da vas je že mnogo vpisanih. Tisti pa, ki še nič ne veste o nji, poprosite svoje gospode katehete, da vas o nji poučé in vas vpišejo vanjo. Potem pa zvesto molite vsak dan eno češčenamarijo s pristavkom: »Sveta devica Marija, prosi za nas in za uboge paganske otroke!« Pa tudi na mesečni prispevek ne pozabite!

Na Dunaju je prišel na praznik svetega Štefana proti večeru, ko so se po mestu že užgale luči, šestleten deček h gospodu župniku. Zunaj je hudo snežilo. Deček je položil 4 krajcarje na mizo in rekel: »Gospod župnik, jaz bi tudi rad kaj dal za uboge paganske otroke. Za božič smo se mi toliko veselili, ubogi paganski otroci pa niso imeli nič veselja. Kajne, saj boste kmalu tja poslali?« Gospodu župniku je bil deček znan. Bil je sin silno revne matere, ki je sebe in otroke preživljala le s trdim delom.

»Ljubi otrok,« pravi gospod župnik, »odkod pa imaš te krajcarje? Ali ti jih je dala mati?«

»O ne,« pravi otrok, »mati sama nič nima. Zaslužil sem jih sam.«

»Zaslužil si jih? Kako pač?«

»Kosti sem pobiral po hišah in sem jih prodajal v tovarno za klej. Za jerbašček kosti sem dobival po pol krajcarja, včasih tudi celega.«

»Pa si nisi hotel kupiti kaj za božič?«

Deček odkima.

»Pa si dobil kaj od matere?«

Deček zopet odkima.

»In vendar nisi hotel denarja ohraniti in porabiti zase?«
še vpraša gospod župnik. »Poslati ga hočeš čez morje paganskim otrokom, ki jih še ne poznaš?«

Otrok nekaj časa premišljuje, še enkrat pogleda na štiri krajcarje in reče: »Gospod župnik! Mati je rekla: Četudi smo ubogi, vendar imamo Jezuščka, ki je prišel z nebes! To je bilo moje veselje na sveti dan. Paganski otroci pa nič nimajo. Zato jim moramo krščanski otroci pripomoči, da pride ljubi Jezušček tudi k ubogim paganskim otrokom. S temi štirimi krajcarji bi tudi jaz rad k temu pripomogel.« Gospod župnik je podaril otroku lepo podobico, ki je predstavljala Jezuščka v hlevu betlehenskem. Deček je hvaležno pogledal gospoda župnika in odskakljal vesel domov.

Če je šestleten deček imel toliko smisla za misijonsko delo, kako moramo šele mi, ki smo starejši od njega, goreti zanje. Zato bomo postali vsi zvesti člani »Dejanja svetega Detinstva«! Nabirali bomo staniol, porabljenе znamke in drugo. Vse to iz ljubezni do Jezusa.

Dragi otroci, pozdravljeni!

Z ljubim Sinom slednji čas

Marija blagoslavljay vas!

Uganke.

V vednem teku se lovita, toda ujameta se ne. Kdo?

Noč in dan.

V čem se ločita prašičevo črevo in irhaste hlače?

(V črevo gre prašičevo, v hlače pa človekovo meso.)

Po štirih hodi, kosti grize, okrog hiše hodi, z repom miga in laja, pa ni pes. Kaj je?

(Pisica.)

Kolikor več ima, toliko manj tehta. Kaj je to?

(Sir lakenj.)

1. Posetnici.

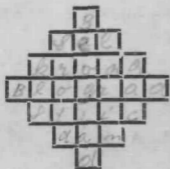
(Ustok.)

Alice Mrak

Milka Sejun

Kaj sta ti dve ženski?

2. Naloga.

1. Soglasnik.
2. Človek, ki potuje.
3. Denar.
4. Mesto v SHS
5. Sorodnik
6. Del časa.
7. Soglasnik.

Po sredi dol in počez bereš mesto v SHS.

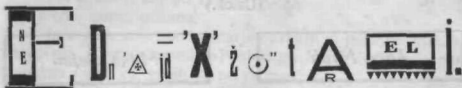
3. Slika.

Kaj povedó te črke?
 Poglej, kaj predstavlja
 slika, in pazi, da so pod
 njo trije kvadrati,
 razdeljeni v 3×3 . Pričneš
 v 1. vrsti na sredi.

V	U	Z	R	L	S	A	Č	V
J	T	J	E	E	E	N	L	N
R	V	K	N	E	O	I	E	V

4. Črkovna podobnica.

(Rešitev in imena rešilcev – ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vs e zagonelke – v prihodnji številki.)

1. Rešitev križev v 5. številki:

K
 K O L
 K L D
 K O L E D A R
 L D R
 D A R
 R

2. Rešitev voščila v 5. številki:

Vzameš v vrstah 4., 2., 1. 3. del in dobič:
Bodi novo leto z radostjo pričeto!

3. Rešitev magičnega lika v 5. številki:

S S
 S l o v a n
 o r e h
 v e h a
 S a h a r a
 n a

4. Rešitev pregovorov v 4. številki:

Dobra ovca da malo mleka pa veliko volne.